ΕΤΟΣ ΙΑ'. Εν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 30 ΜΑΡΤΙΟΥ 1897 Ἀριθ. 482

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ α Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦνταν τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ πριγκήπισσα τῆς Οὐαλλίας (μετ' εἰκόνος).— Ἐπιστολαὶ καὶ τηλεγραφήματα πρὸς τὴν Α. Μ. τὴν Βασίλισσαν.— Ἐπιστολαὶ πρὸς φίλην. Ὁ μέγας προορισμὸς τῆς γυναικός.— Ἡ μάγισσα (ὑπὸ τῆς δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Florence Nightingale (ὑπὸ Κ. Ρ.)— Ἡ Βασίλισσα τοῦ Μαΐου (ὑπὸ Λίζας Ὄλμανν).—Ποικίλα.—Εἰδοποιήσεις.— Ἐπιφυλλὶς.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΙΑΣ

Δὲν ὑστερεῖ τῆς ἀδελφῆς της χήρας αὐτοκρατείρας, ἴσως μάλιστα καὶ θερμότερον ἡ πριγκήπισσα τῆς Οὐαλλίας τρέφει ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς αἰσίας ἐκβάσεως τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν πραγμάτων.

Ἀγαθὴ ὅσον καὶ ὡραία ὑπῆρξε πάντοτε ὁ θερμὸς ἐν Ἀγγλίᾳ συνήγορος παντὸς ἀδικουμένου, σήμερον δὲ ὅτε πρόκειται περὶ ἀδελφοῦ τόσον προσφιλοῦς καὶ περὶ χώρας, ὑπὲρ ἧς τὸ δημόσιον ἐν Ἀγγλίᾳ φρόνημα τόσας ἐπέδειξε συμπαθείας, ἡ πριγκήπισσα τῆς Οὐαλλίας εἶναι ἡ φανατικωτέρα ἡμῶν συνήγορος.

Τόσον δ' αὕτη ἔχει ἐπηρεάσει τὰ πνεύματα ἐν τῇ Ἀγγλικῇ Αὐλῇ, ὥστε λέγεται ὅτι καὶ ἡ γηραιὰ ἔτι Βικτωρία εἶναι καταγανακτημένη διὰ τὴν διαγωγὴν ἀμφοτέρων τῶν αὐτοκρατόρων ἐγγόνων της, πρὸς τοὺς ὁποίους γράφει ἐπιστολὰς πολὺ αὐστηρὰς διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἀπάνθρωπον καὶ ἄδικον πολιτικήν των.

Καὶ ὅμως μεθ' ὅλην τὴν ὑπόληψιν καὶ τὰς τιμάς, αἵτινες ἀπονέμονται σήμερον παρὰ τῶν πολιτευομένων ἀνδρῶν πρὸς τὰς ἐστεμμένας γυναικείας Μεγαλειότητας, μεθ' ὅλον μάλιστα τὸ γόητρον, τὸ ὁποῖον ἡ ὡραία καὶ τόσον παρὰ τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ λατρευομένη πριγκήπισσα τῆς Οὐαλλίας ἐξασκεῖ ἐν Ἀγγλίᾳ, οὔτε κατ' ἐλάχιστον ἠδυνήθη νὰ συντελέσῃ, ὅπως ἡ πρὸς τὴν Ἑλλάδα πολιτικὴ τῆς χώρας, ἐν ᾗ ἐκλήθη νὰ βασιλεύσῃ, καταστῇ εὐνοϊκωτέρα.

ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΙΑΣ

Ὥστε ἡ τόσον φημιζομένη ἐπιρροὴ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ πνεύματος τῶν ἀνδρῶν, ἡ τόσον διαλαλουμένη ἐκ τῶν παρασκηνίων ἐπέμβασις τοῦ γυναικείου φύλου εἰς τὰ πολιτικὰ ζητήματα ἀποδεικνύεται διὰ μίαν ἔτι φορὰν οὐτοπία, ἀφοῦ εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν, οὔτε αἱ μεγάλην ἐξασκοῦσαι ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν αὐτοκρατόρων υἱῶν των χῆραι αὐτοκράτειραι τῆς Ρωσσίας καὶ Γερμανίας, οὔτε ἡ πριγκήπισσα τῆς Οὐαλλίας κατώρθωσαν ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον νὰ τροποποιήσουν τὸ κατὰ τῆς Ἑλλάδος πολιτικὸν πρόγραμμα τούτων.

Τοὐναντίον κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν καὶ ὡσεὶ τὰ πράγματα νὰ ἤθελον νὰ ἀποδείξουν ἀνύπαρκτον ἐντελῶς τὴν δοξασίαν τῆς καὶ κατ' ἐλάχιστον ἔστω γυναικείας ἐπιρροῆς ἐν τῇ σοβαρᾷ τῶν ἐθνῶν πολιτικῇ, ἀμφότεροι οἱ κραταιοὶ οὗτοι αὐτοκράτορες ὑπῆρξαν οἱ φανατικώτεροι τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐχθροὶ καὶ διῶκται κατὰ τὴν κρίσιμον περίοδον, ἣν διερχόμεθα, ὡς ἔθνος.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Μ. ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ

Ὡραιοτάτην ἐπιστολήν, ἣν ἐν μεταφράσει δημοσιεύομεν κατωτέρω, ἀπέστειλαν αἱ κυρίαι τῆς Νεαπόλεως πρὸς τὴν Α. Μ. τὴν Βασίλισσαν. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ διερμηνεύεται ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ καὶ πρὸς τὴν Βασίλισσάν μας, τὴν τεθεῖσαν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὑπὲρ τῶν προσφύγων περιθάλψεως καὶ πρὸς τὰς Κρήσσας καὶ Ἑλληνίδας, ὧν οἱ ἄνδρες καὶ ἀδελφοὶ ἀγωνίζονται τὸν ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Κρήτης ἀγῶνα.

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐνεχείρισεν εἰς τὴν Βασίλισσαν ὁ ἐνταῦθα ἀπό τινος παρεπιδημῶν δοὺξ δ' Ἀνδρία :

Πρὸς τὴν Α. Μ. τὴν Βασίλισσαν τῶν Ἑλλήνων

Κυρία,

Ἐν ὀνόματι τῆς ἐπιτροπῆς, ἧς ἔχω τὴν τιμὴν νὰ προεδρεύω, τολμῶ νὰ καταθέσω εἰς τοὺς πόδας τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐνθέρμου καὶ εὐσεβοῦς ἀφοσιώσεως τῶν κυριῶν τῆς Νεαπόλεως, αἵτινες συμμερίζονται τὰς θλίψεις καὶ τὰς ἐλπίδας ὅλων τῶν γυναικῶν τῆς Ἑλλάδος.

Εἶμαι εὐτυχής, διότι πρός με ἀνετέθη ἡ τιμητικὴ ἐντολή, ἣν θέλει δ ερμηνεύσει πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ὁ κύριος δοὺξ δ' Ἀδρία Κράφα. Ἐμπνευσμένος ὡς εἶναι ὑπὸ ζωηροτάτων αἰσθημάτων ὑπὲρ τῆς εὐγενοῦς ἰδέας, ἧς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐνδόξου ἔθνους σας ἐτάχθητε ὑπέρμαχος, δύναται νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ὅτι πᾶς Ἰταλὸς μὲ καρδίαν θεωρεῖ τὴν πατρίδα σας Ἑλλάδα, ὡς μητέρα τῆς ἰδικῆς του, καὶ ὅτι αἰσθανόμεθα ἀγάπην ἀδελφικὴν δι' ἐκείνας, αἵτινες ἀγωνίζονται καὶ πάσχουν μετὰ τῶν συζύγων, υἱῶν καὶ ἀδελφῶν των διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Κρήτης.

Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ εἰσακούσῃ τῶν εὐχῶν μας διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὁ θρίαμβος τοῦ δικαίου ἐν τῇ ἱστορίᾳ νὰ ἀποθῇ διά τε τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον ἡ ἔνδοξος ἱκανοποίησις τῆς γενναίας καὶ εὐγενοῦς δυναστείας, ἥτις ἔγνω νὰ ὑπερασπισθῇ διὰ τοῦ σταυροῦ τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἐλευθερίαν κατὰ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς αὐθαιρεσίας.

Ἐν ὀνόματι ὅλων τῶν λαῶν ἐστὲ εὐλογημένη ! Τοῦτο εὐχεται καὶ ἐκθύμως παρακαλεῖ

ἡ ταπεινὴ Ὑμῶν θεράπαινα
δούκεσσα Τερέζα Βαρασκιέρη Φιέσκη

Καὶ ἡ γνωστὴ διὰ τὰ φιλελληνικά της αἰσθήματα γαλλὶς συγγραφεὺς κ. Ἰουλιέττα Ἀδάμ, ἀπέστειλε πρὸς τὴν Α. Μεγαλειότητα τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα :

Πρὸς τὴν Α. Μεγαλειότητα τὴν βασίλισσαν Ὄλγαν.

Κυρία,

Ὅλαι αἱ μητέρες τῆς Γαλλίας, αἵτινες εἰξεύρουν νὰ θαυμάζουν τὴν ἀνδρείαν τῶν τέκνων των, εἶναι ἐξ ὅλης ψυχῆς μαζῆ σας

Ἰουλιέττα Ἀδάμ.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλή μου φίλη,

Σοὶ γράφω ὑπὸ τὸ κράτος τῶν πλέον ἀντιθέτων καὶ διαφόρων συγκινήσεων. Πρὸ ὀλίγου μόλις προεπέμψαμεν εἰς Θεσσαλίαν τὰς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς μικρᾶς γυναικείας στρατιᾶς μας ἀρχηγούς, ἐκείνας, αἵτινες ἀναλαμβάνουν νὰ ἀντιπροσωπεύουν τὸν οἶκον καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν τῶν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης ἐκθετόντων τὴν ζωήν των ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος.

Τὴν ἰδικήν μας μικρὰν καὶ εἰρηνικὴν ἐκστρατείαν δὲν συνώδευσαν, φίλη μου, οὔτε ἠχοι σαλπίγγων, οὔτε θούρια καὶ παιᾶνες πολεμικοί. Ὁ *Σταυρός*, εἰς τὰς τάξεις τοῦ ὁποίου τάσσεται ἡ εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ πολέμου μεταβαίνουσα γυνή, διέρχεται πάντοτε σιωπηλῶς καὶ ἀθορύβως, μὴ ἐξεγείρων ἴσως τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ὄχλων, ἀλλὰ ἐμπνέων τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν κατάνυξιν τῶν δυναμένων νὰ κατανοήσουν τὸ ὕψος τῆς ἐν τοιαύταις στιγμαῖς γυναικείας ἀποστολῆς.

Δὲν ἠξεύρω διατί ὠνόμασαν μὲ τὸν τίτλον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τὰ πολεμικὰ νοσοκομεῖα. Ἴσως διὰ νὰ συμβολοποιήσουν μὲ τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα τὸ χυνόμενον εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν αἷμα, ἴσως διὰ νὰ παραστήσουν, ὅτι πάντες οἱ εἰς τὰ νοσοκομεῖα ταῦτα τασσόμενοι, νοσοκόμοι καὶ νοσηλευόμενοι ἀδιακρίτως, ὑφίστανται τὰς ὀδυνηρὰς τῶν αἱματοχυσιῶν ὀδύνας καὶ εἶναι ἀποφασισμένοι οἱ μὲν ὡς καὶ οἱ δὲ νὰ χύσωσι καὶ τὴν ὑστάτην τοῦ αἵματός των ρανίδα πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα ἐπιβαλλομένου καθήκοντος.

Ἐδῶ εἰς τὴν νοερὰν ταύτην σκηνὴν τῆς ρανίδα πρὸς ρανίδα αἱμοσταζούσης καρδίας τῆς γυναικός, ἥτις ἐλαφρὰν ἐπιθέτει ἐπὶ τοῦ τραύματος χεῖρα, ἥτις κατορθοῖ δι' ἀμέσου καὶ συντόνου νοσηλευτικῆς ἐνεργείας νὰ συγκρατήσῃ τὴν ζωὴν εἰς τὸ τρεμοσβῦνον τοῦ τραυματίου βλέμμα, εἰς τὰ ἡμίνεκρα αὐτοῦ χείλη, ἐδῶ, φίλη μου, βλέπω διαγραφόμενον τὸ πρόγραμμα τοῦ βίου τῆς γυναικός, ἐδῶ εἰκονιζομένην τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολήν της.

Μὲ ὅσα δικαιώματα καὶ προνόμια καὶ ἂν μᾶς ἐφοδιάσῃ ἡ πρόοδος καὶ ὁ σύγχρονος πολιτισμός, ὅσον ὑψηλὰ καὶ ἂν μᾶς ἀναβιβάζῃ τὸ ὀσημέραι βαθύτερον μελετώμενον καὶ κατανοούμενον πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἡ ἀποστολὴ καὶ ὁ ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθὴς καὶ μέγας σκοπὸς τοῦ βίου μας θὰ εἶναι πάντοτε ἡ ἐπὶ θυσίᾳ τῆς ἰδίας ζωῆς, τῆς ἰδίας εὐτυχίας, τοῦ ἰδίου αἵματος σωτηρία τῶν ἄλλων. Ἐφ' ὅσον μάλιστα τὰ προνόμια καὶ τὰ δικαιώματα γίνωνται δαψιλέστερα, ἐπὶ τοσοῦτον καὶ ἡ ἐπιβαλλομένη εἰς ἡμᾶς αὐταπάρνησις καὶ αὐτοθυσία ἔσται μεγαλειτέρα.

Ἐὰν παρακολουθήσῃς τὴν ἐξέλιξιν τῆς γυναικείας φύσεως, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀνὰ μέσον τῆς ἡμιαγρίας ἀρχεγόνου τοῦ ἀνθρώπου καταστάσεως, τῶν δαιδαλωδῶν ἀτραπῶν τοῦ μεσαίωνος καὶ τῆς φωτεινῆς τοῦ πολιτισμοῦ περιόδου, πείθεσαι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης.

Ἡ γυνὴ τῶν προϊστορικῶν χρόνων, ἡ ἡμιβάρβαρος καὶ ἡμιαγρία, ἡ δουλικῶς καὶ βαρβάρως ζήσασα καὶ διὰ κτηνώδους βίας ἀποσκιρτήσασα τοῦ φυσικῶς ἰσχυροτέρου της, ἵνα σώσῃ τὴν ἰδίαν ὕπαρξιν, τὴν ἰδίαν ἐγωϊστικὴν εὐτυχίαν, χύνει ἀμείλικτος, ἀνιλεής, ἀπάνθρωπος τὸ αἷμα παντὸς ἀντιτασσομένου εἰς τὰς κυριαρχικὰς ἀξιώσεις της, χωρὶς νὰ φείδεται ἐνίοτε καὶ αὐτῶν τῶν τέκνων της. Αἱ ἀμαζόνες, ἃς ἀπαντᾷ τις εἰς τὴν ἀρχέγονον ἱστορικὴν ἐξέλιξιν ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς, ἀποτελοῦν τὴν τελειοτέραν εἰκόνα τῆς σκληρᾶς καὶ θηριώδους φύσεως τῆς ἀπολιτίστου καὶ ἡμιβαρβάρου γυναικός.

Βραδύτερον ἐφ' ὅσον ἀνερχώμεθα, ἐὰν ὄχι πρὸς τὸν πολιτισμόν, βεβαίως ὅμως πρὸς βίον ἡμερώτερον καὶ ἀνθρωπινώτερον τοῦ τῆς ἀρχεγόνου ἐποχῆς, ἡ γυνὴ δυσκολεύεται ἴσως νὰ χύσῃ αἷμα, τὸ βλέπει ὅμως ἀπαθῶς νὰ χύνεται καὶ ἀπὸ τὰ στήθη ἔτι αὐτῶν τῶν τέκνων της τὰ ὁποῖα ἀμείλικτος, ἀνιλεής, ἀσκόπως καὶ ἀλόγως συνεχέστατα ὠθεῖ πρὸς τὸν θάνατον. Ὁ μαρτυρικὸς βίος καὶ ὁ μαρτυρικώτερος ἔτι θάνατος τῶν δούλων τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ καὶ ἰδίᾳ τοῦ Ρωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον τόσον ἀπάνθρωπον διεδραμάτισαν μέρος αἱ Ρωμαῖαι δέσποιναι, δίδει τὴν εἰκόνα τῆς γυναικείας σκληρότητος καὶ ἐγωϊσμοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Βραδύτερον ὁ σκοτεινὸς μεσαίων μᾶς ἐπιφυλάσσει τὴν ἔκπληξιν τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας τοῦ ἀνδρός, τοῦ διὰ τοῦ ἰδίου του αἵματος ἐξιλαστικευομένου αἰσθήματος, τὸ ὁποῖον τὸν συνδέει μετ' ἐκείνης, ἣν ἐξέλεξεν ὡς κυρίαν τῆς ζωῆς του. Οἱ ἱππόται καὶ οἱ τροβαδοῦροι τότε μόνον θεωροῦνται ἄξιοι εὐνοίας καὶ μειλιγμάτων, ὅταν μὲ τὰ ἐμβλήματα τῆς ἀγαπητῆς τῆς καρδίας των καὶ εἰς τιμὴν αὐτῆς διασταυρώσουν τὸ ξίφος μετ' ἄλλου. ἐχθροῦ ἢ φίλου, ἀδιάφορον. Τὸν φόρον τοῦτον τοῦ αἵματος, συνεχῶς δὲ καὶ τῆς ζωῆς, ἡ γυνὴ τότε ὄχι μόνον δέχεται, ἀλλὰ καὶ ἀπαιτεῖ, ἀναμένουσα ψυχρά, ἀδιάφορος, ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς ματαίας ἀλαζονείας της, τὴν ἔκβασιν τῆς νίκης, ὅπως ὑποσχεθῇ τὴν χεῖρά της.

Ἀλλ' ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἀνεκήρυξε τὴν γυναῖκα ἴσην πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀφ' ἧς στιγμῆς μία θνητὴ ἄσημος ἐγένετο ἡ μήτηρ ἑνὸς Θεοῦ, περιβληθεῖσα τὸ γόητρον καὶ τὴν αἴγλην τοῦ υἱικοῦ μαρτυρίου, ἀφ' ἧς ὁ ἐκ τῆς θρησκείας ταύτης τῆς ἰσότητος καὶ ἀδελφότητος ἀπορρέων πολιτισμὸς ἤρχισε νὰ ἐξυψώνῃ τὴν γυναῖκα εἰς τὴν ἰδίαν της συνείδησιν, ἔκτοτε καθορίζεται τῆς νέας καὶ ὑψηλῆς ἀποστολῆς αὐτῆς τὸ πρόγραμμα. ἔκτοτε αὕτη τάσσεται εἰς τὴν μεγάλην στρατιὰν τῶν τιθεμένων τὴν ἑαυτῶν ζωὴν καὶ εὐτυχίαν ὑπὲρ τῆς ζωῆς καὶ εὐτυχίας τῶν ἄλλων.

Ἡ νοσοκόμος τῶν τραυμάτων τοῦ σώματος, ἣν προπέμπομεν σήμερον, ὡς ὀπισθοφυλακὴν τοῦ εἰς τὰ σύνορα στρατοῦ μας, εἶναι ἡ ἀδελφή, ἣν ὁ νεώτερος πολιτισμὸς ἐδημιούργησεν, ἡ ἀδελφὴ ἡ νεωτέρα ἐκείνης, ἥτις ἡμέραν πρὸς ἡμέραν, ὥραν πρὸς ὥραν καὶ στιγμὴν πρὸς στιγμὴν ἀγωνίζεται ἀθορύβως, ἀφανῶς, ὑπὸ τὴν ἀγίαν τῆς ἑστίας σκέπην, νὰ ἀποκρούπτῃ τοὺς ψυχικοὺς πόνους, νὰ ἐπουλώνῃ τὰ ἠθικὰ τραύματα ἐκείνων, ὧν ἐτάχθη ἐν τῇ ζωῇ ὁ φύλαξ καὶ παρήγορος ἄγγελος. Εἶναι ἡ νεωτέρα ἀδελφὴ ἐκείνης, ἥτις ἀδικημένη, παρεγνωρισμένη, μαρτυρικῶς συνεχέστατα ἀγωνιζομένη, βλέπουσα τὸ ἀδύνατον τῆς θεραπείας τῶν ἠθικῶν πληγῶν, αἵτινες δηλητηριάζουν τὸν βίον της καὶ ἀπειλοῦν τὸ μέλλον ἐκείνων, οὓς ἀγαπᾷ, κρύπτει ὑπὸ τὸ ἅγιον μειδίαμα μάρτυρος τὸν πόνον, ὅστις τὴν καταβιβρώσκει.

Ἡ μόνη διαφορὰ μεταξὺ ταύτης καὶ ἐκείνης εἶναι ὅτι τὴν αὐταπάρνησιν καὶ αὐτοθυσίαν, αὕτη μὲν περιορίζει εἰς τὸν στενὸν τοῦ οἴκου κύκλον, ἐκείνη δὲ εἰς τὸν εὐρὺν καὶ ἀπεριόριστον τῆς πατρίδος ὁρίζοντα. Αὕτη ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς ζωῆς ἐκείνων, μεθ' ὧν συνδέεται διὰ τῶν ἱερῶν τοῦ αἵματος δεσμῶν, ἐκείνη ὑπὲρ τῆς ζωῆς τῶν τέκνων τῆς πατρίδος, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ κοινὸς ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγὼν τὴν ἀδελφόνει καὶ τὴν συνδέει καὶ εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὸν θάνατον.

Η ΓΡΗΑ ΜΑΓΙΣΣΑ

Σὲ μιὰ παράμερη ἐξοχή, μέσα σὲ θαυμασία φύσι, ζῇ μιὰ γρηὰ μάγισσα περίφημη καὶ ξακουσμένη, πάντα μονάχη της. Διαβάζει ταῖς τύχαις τῶν ἀνθρώπων στ' ἀστέρια τὴ νύχτα, στὰ ν'χια τῆς νυχτερίδας, στὰ μάτια τοῦ ἄσπρου ποντικοῦ καὶ στὰ διάφορα παράδοξα σχήματα, ποῦ εἶναι ζωγραφισμένα γύρω στοὺς ὑγρούς, καταμαύρους καὶ χορταριασμένους τοίχους τῆς καλύβας της.

Ἕνα δειλινὸ χειμωνιάτικο, λεβέντης καλοκάμοτος καὶ ἀσημαρματωμένος, π' ἀγάπαγε τὴ ρήγισσα, τοῦ βασιλιὰ τὴ κόρη Ἀστέρω, τὴν πεντάμορφη, τὴν ἡλιογεννημένη, μπροστὰ στὴ γρηὰ μάγισσα ἔρχεται τὴν τύχη του νὰ μάθῃ. Ἐλείνη τὸν καλοδέχτηκε ὅπως ὅλους, πάντα μ' ἕνα, *καλῶς τὸ παλληκάρι*, καὶ ἀφοῦ τὸν ρώτησε κι' ἔμαθε τί ζητοῦσε, 'πάνω σηκώθηκε καὶ στὴ φωτιὰ ποῦ πάντα στὸ τζάκι της ἔκαιγε, ἐπλησίασε, πῆρε κάτι ξεροφύλλα καὶ μέσα τά 'ριξε καὶ ἀμέσως φλόγες ἀλλοιώτικες καὶ ἀλλοφώτιστες φάνηκαν. Καὶ ἡ γρηὰ μάγισσα, καθὼς στέκονταν πάνω της, μὲ τὰ μαλλιά της μισοδεμένα μέσα στὸ φακιόλι της καὶ ξεφεύγοντας γύρω σὰν ἀφάνες, τὰ χέρια σηκωμένα καὶ κινούμενα σὰν φτερὰ ἀρπακτικοῦ ὄρνιου, τὸ ὅλο της κορμὶ σφιγμένο μέσα σ' ἕνα φόρεμα κοντὸ καὶ καταμπαλωμένο, π' ἄφηνε νὰ φαίνωνται πόδια πελώρια καὶ ποδεμένα μέσα σὲ ξυλοπάπουτσα, ποῦ χτυποῦσαν μ' ἀπαίσιο κρότο, πάνου σταῖς πλάκες, ὅταν πηγαινοήρχονταν, ἔδεινε φοικτὴ εἰκόνα, καὶ ἔτσι κυττάζοντας πάντα τὴ φωτιά· ἀφοῦ εἶπε μερικὰ λόγια ἀσύλληπτα, ἕνα καζάνι πάνου ἔβαλλε καὶ κολῶντας μεσα στὸ νερὸ τὰ μικρὰ καὶ κατακόκκινα μάτια της, ποῦ τὴν σιγμὴ ἐκείνη ἄγριες φλόγες βγάζανε, ἔμεινε βουβὴ καὶ ἀκούνητη. Τέλος τὴν ὥρα 'κείνη, ποῦ ὁ ἥλιος μ' ἕνα τελευταῖο φίλημα στὴ γαλανὴ θάλασσα, ποῦ στὴν ἄκρη τοῦ ἄλλου τοπίου φαίνονταν πήγαινε νὰ σβύσῃ, μ' ἀκόμη ἄφηνε ἀπὸ τὸ φῶς του μιὰ χρυσοπύρινη λάμψι καὶ ἔδεινε στὰ λίγα σύγνεφα ποῦ'σαν 'σπαρμένα στὸν οὐρανὸ διάφορα φανταστικὰ σχήματα, καὶ ἄλλα ἔκανε νὰ φαίνωνται σὰν πύρινες λόγχες, καὶ ἄλλα σὰν κορφὲς ζωντανοῦ ἡφαιστίου, καὶ ἄλλα σὰν χρυσόπλεκτος καὶ ἀέρινος πέπλος νύφης ἄγνωστης, τὴν ὥρα ἐκείνη, τέλος, μ' ἕνα θαυμάσιο κίνημα καὶ μὲ μάτια φλογερὰ γύρισε καὶ εἶδε τὸ παλληκάρι· δύστυχε, τοῦ φώναξε, καὶ σὰν νὰ φοβῶνταν καὶ αὐτὴ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα της τὰ φοβερὰ λόγια, μὲ δόντια σφιγμένα καὶ μὲ χείλια τρεμουλιαστὰ τοῦ εἶπε: δὲ σ' ἀγαπάει, καὶ ξακολούθησε νὰ τὸν κυττάζῃ κατάματα; Τέτοια λύπη καὶ ἀπογοήτευσις ζωγραφίστηκε τότε στὸ πρόσωπο ἐ-

κείνου, ποῦ ἔμεινε σᾶν ἀποπετρωμένος, κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμά της. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὥρα, σᾶν νὰ μιλοῦσε περισσότερο στὸν ἑαυτό του, τὴν ρώτησε, καὶ ἀγαπάει ἄλλον ; Ὄχι, τ' ἀποκρίθηκε: ἡ καρδιά της εἶνε ἀπὸ σίδερο καὶ ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ νοιώσῃ τὸ αἴσθημα αὐτό. Γεννήθηκε σ' ὥρα ξωρκισμένη καὶ σὲ στιγμὴ ποῦ στὴ φύσει βασίλευε ἡ στρίγλα ἀπονιὰ καὶ ἀλλοίμονον σ' ὅποιον τὴν δῇ καὶ τὴν ἀγαπήσει, γιατὶ ἀπ' αὐτὴν ἀγάπη δὲν πρέπει νὰ ἐλπίσῃ.

Ἡ πρώτη ὄψι τοῦ νοῦ στὰ λόγια αὐτὰ τῆς μάγισσας εἶχεν ἀλλάξει, τώρα πικρὸ χαμόγελο φαίνονταν στὰ χείλη του. Δὲν ἀγαπάει ἄλλον..., καὶ αὐτὸ γιὰ τὴ μεγάλη του καρδιὰ δὲν ἦτον μικρό. Ἔφευγε τὸ μεγαλείτερο σαράκι ἀπὸ τὴ ψυχή του : *ἡ ζήλια*. Εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ τὴν ἀγαπάῃ αὐτὸς καὶ μένοντας ἔτσι μονάχη ἡ ἀγάπη του ποὺ μεγάλη νὰ γίνεται καὶ μὲ ποὺ πικρὴ χαρὰ νὰ τὴν ἀπολαβαίνῃ.

Εἰρήνη Νικολαΐδου.

FLORENCE NIGHTINGALE

Γ'.

Περὶ τῆς δράσεως τῆς Florence Nightingale εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Σκούταρι ἔγραφον βραδύτερον οἱ *Καιροί*. «Ὅπου ὑπάρχει ἀσθένεια ὑπὸ τὴν ἐπικινδυνωτέραν αὐτῆς μορφήν, ὅπου ἡ χεὶρ τοῦ θανάτου εὑρίσκεται ἐγγύς, ἐκεῖ ἀφεύκτως εὑρίσκει τις τὴν ἀπαράμιλλον ταύτην γυναῖκα. Ἡ γλυκεῖα της μορφὴ ἀπετέλει ὑπερτάτην παρηγορίαν καὶ ἐν μέσῳ ἀκόμη τῆς ἀγωνίας τῶν θνησκόντων.

Εἶναι, ἄνευ ὑπερβολῆς, ἄγγελος παραμυθίας ἐντὸς τῶν νοσοκομείων τούτων καὶ εἰς ἑκάστου δυστυχοῦς τὸ πρόσωπον λάμπει ἡ εὐγνωμοσύνη, ὅταν βλέπῃ τὴν λεπτὴν αὐτῆς μορφὴν ἡσύχως διερχομένην. Τὴν νύκτα, ἀφοῦ πάντες ἀποσυρθῶσι πρὸς ἀνάπαυσιν, μόνη, μὲ λύχνον εἰς τὴν χεῖρα, διέρχεται σιωπηλῶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν κατακοίτων ἐκείνων ἀρρώστων ἐπὶ τῶν ὁποίων βασιλεύει σκότος καὶ σιωπή. Μὲ καρδίαν γνησίας γυναικὸς καὶ τρόπους κυρίας ἀνεπτυγμένης, ὅσον ὀλίγαι τῶν ὁμοφύλων της, συνδυάζει ἔκτακτον ἠρεμίαν κρίσεως, ταχύτητα ἀποφάσεως καὶ θετικότητα χαρακτῆρος μεγίστην. —Δὲν ἐλανθάνετο τὸ κοινὸν ἔνστικτον, ὅταν, ἀναχωροῦσαν ἐξ Ἀγγλίας πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς της, τὴν ἐχαιρέτα ἤδη ὡς ἡρωΐδα. Εὔχομαι νὰ μὴ ἀξιωθῇ τίτλου ὑψηλοτέρου, ἀλλὰ καὶ λυπηροτέρου. Ὁ παρατηρῶν τὸ εὔθραυστον σῶμά της καὶ τὴν ἐπισφαλῆ της ὑγείαν δὲν δύναται ἢ ν' ἀμφιβάλλῃ ἂν θὰ δυνηθῇ ν' ἀνθέξῃ εἰς τοιούτους ὑπερμέτρους κόπους »

Ὁ γενικὸς ἐνθουσιασμὸς καὶ διὰ τῆς ποιήσεως ἐξεφράσθη. Ἐκ τῶν πολλῶν ποιημάτων ἅτινα ἐνέπνευσενῇ Florence Nightingale, γνωστότατον εἶναι τὸ τοῦ ἀμερικανοῦ ποιητοῦ Longfillov «Ἡ κυρία μὲ τὸν λύχνον», τὸ θέμα τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὁ ποιητὴς ἐξ ἀποσπάσματος ἐπιστολῆς στρατιώτου ὅστις ἔγραφεν :

«Διερχομένη ὡμίλει εἴς τινας ἐξ ἡμῶν. πρὸς ἄλλους ἔνευε διὰ τῆς κεφαλῆς, πρός τινας ἐμειδίᾳ, ἀλλ' ἐννοεῖται δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παρατηρήσῃ ὅλους, διότι εἴμεθα ἑκατοντάδες πληγωμένοι ἐκεῖ. Ὅλοι ὅμως ἠδυνάμεθα νὰ φιλοῦμεν τὴν σκιάν της, ὅπου καὶ ἂν ἔπιπτε κατότε εὐχαριστημένοι πάλιν ἀνεπαύαμεν τὴν κεφαλήν μας ἐπὶ τοῦ προσκεφάλου.

Τὴν ἀκόλουθον ἄνοιξιν ἡ Florence Nightingale ἐπέρασε τὴν Μαύρην Θάλασσαν καὶ ἐπεσκέφθη τὴν Μπκλακλάβαν, ἔνθα ἡ κατάστασις τῶν νοσοκομείων καὶ τῶν καλυβῶν ἦτο ἀπελπιστική, ἐπειδὴ ἐκεῖ συνδρομαὶ παντὸς εἴδους ἦσαν ἔτι πλέον δυσεύρετοι ἢ εἰς Σκούταρι. Ἐδῶ ἡ Δις Florence προσεβλήθη ὑπὸ κριμαϊκοῦ πυρετοῦ ἐκ τοῦ ὁποίου ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνῃ.

Ἔληξε τέλος ὁ Κριμαϊκὸς πόλεμος, τὸ δ' Ἔθνος προητοίμαζεν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν διὰ τὴν ἡρωΐδα του· ἡ Δις Nightingale ὅμως ἀθορύβως καὶ ἀπαρατήρητος ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια, χωρὶς κἂν νὰ γνωσθῇ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν διήρχετο διὰ τοῦ Λονδίνου. Ἐξηντλημένη ἐκ τῆς ἀσθενείας καὶ τῶν ὑπερμέτρων κόπων, φύσει δὲ ἀποφεύγουσα τὴν δημοσιότητα, οὐδέποτε τὴν εἶδε τὸ πολὺ κοινὸν Σχεδὸν διαρκῶς ἀσθενοῦσα μετὰ τὸν πόλεμον, ἐπὶ ἔτη πολλὰ δὲν ἐξήρχετο τοῦ οἴκου της.

Ἡ δρᾶσίς της μολαταῦτα ὑπῆρξεν ἀνεξάντλητος. Εἶναι ἡ Florence Nightingale μία ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ πρὸς περίθαλψιν τῶν ἀρρώστων καὶ τραυματιῶν ἐν καιρῷ πολέμου. Ὅταν ἐξεράγη ὁ ἐμφύλιος πόλεμος τῆς Ἀμερικῆς, αὐτὴν ἐσυμβουλεύθησαν ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς στρατιωτικῆς νοσηλείας. Διαρκοῦντος τοῦ γαλλο γερμανικοῦ πολέμου ἔδωκεν ὁδηγίας διὰ τὰ νοσοκομεῖα, ἅτινα διηύθυνον διάφοραι πριγκήπισσαι τῆς Ἀγγλίας. Τὸ νοσοκομεῖον τῶν παίδων ἐν Λισαβῶνι ἀνηγέρθη συμφώνως πρὸς ἰδικά της σχέδια.

Καὶ διὰ τῆς γραφίδος οὐκ ὀλίγον εἰργάσθη ἡ Florence, ἀφήσασα πολυτίμους σημειώσεις καὶ ἔργα, ἅτινα ἐπιρρίπτουσι φῶς ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρός της καὶ θέτουσιν ἡμᾶς εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν ἀγαθὴν αὐτῆς καρδίαν καὶ τὴν καλλιεργημένην αὐτῆς διάνοιαν. Ἐξ αὐτῶν ἀντιλαμβανόμεθα πόσον ἠναγκάσθη ν' ἀγωνιθῇ, ἐναντίον τῶν προλήψεων ἐκείνων, οἵτινες ἐθεώρουν τὴν νοσηλείαν ἀπρεπῆ ἐνασχόλησιν διὰ γυναῖκας *καθὼς πρέπει* ὡς καὶ τῶν θεωρούντων αὐτὴν ἁρμόζουσαν μόνον εἰς τὴν κατωτέραν ἢ μεσαίαν τάξιν· καὶ ἐναντίον τῶν πρεσβευόντων ὅτι τὸ νὰ δύναταί τις νὰ νοσηλεύῃ εἶναι δῶρον φυσικόν, οὐδεμιᾶς πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένης ἰδιαιτέρας ἐκπαιδεύσεως. Ἀποσπάσματα διάφορα τῶν ἔργων της ἐμφανίζουσι τὴν παρατηρητικήν αὐτῆς δεινότητα καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν τὴν ἀτομικὴν πεῖραν μετεχειρίζετο πρὸς ὄφελος ἄλλων πασχόντων.

«Παρετήρησα, λέγει, εἰς κρούσματα πυρετοῦ καὶ τὸ ἠσθένθην ἡ ἰδία, ἀσθενοῦσα εἰς τὴν Κριμαίαν, πόσον ἠμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ ἄρρωστος, μὴ δυνάμενος νὰ βλέπῃ ἐκ τοῦ παραθύρου· οὐδέποτε δὲ θέλω λησμονήσει τὴν χαράν, ἣν ἐπροξένησαν εἰς πυρέσσοντας μερικὰ ἄνθη ζωηρῶν χρωμάτων. Λαβοῦσα ἡ ἰδία ἡμέραν τινὰ ἀνθοδέσμην ἀνθέων τοῦ ἀγροῦ, ἀμέσως ἠσθάνθην ἀνακούφισιν καὶ ἐκ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ταχύτερον ἤρχισα βαίνουσα πρὸς ἀνάρρωσιν».

Ἔνδειξις φόρου ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν ἔξοχον αὐτὴν γυναῖκα, ὃν τὸ βρεττανικὸν Ἔθνος ἤθελε νὰ διαιωνίσῃ εἶναι καὶ τὸ ἐν Λονδίνῳ «Nightingale Florence», ἄσυλον τῆς Nightingale ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Ταμέσεως, κείμενον ἀπέναντι τῶν Βουλῶν. Σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι ἡ προπαρασκευὴ νοσοκόμων. Κατατάσσονται αἱ γινόμεναι δεκταὶ εἰς δύο τάξεις. Ἡ μία τῶν «δοκίμων νοσοκόμων» διὰ τὰς προτιθεμένας ἀ-

γείνωσιν ἐξ ἐπαγγέλματος νοσοκόμοι, ἡ ἄλλη δὲ τῶν ἐκτάκτων δοκίμων διὰ κυρίας ὑψηλῆς κοινωνικῆς θέσεως. Αἱ βλέπουσαι τὸ χαριέστατον τοῦτο ἵδρυμα, τὰς μικρὰς λευκὰς κλίνας καὶ τὰ εὐχάριστα δωμάτια τῶν δοκίμων, τὰς ἰδίας ἐνδεδυμένας μὲ ὁμοιομόρφους στολάς, τὰς μὲν ἐρχομένας ἀπὸ τὰ μαθήματα μὲ περιβολὴν ἐκ φκιόχρου ἀλπάγας, τὰς δὲ ἐκ τῶν αἰθουσῶν τῶν ἀρρώστων μὲ καθαρὰ τσίτινα φορέματα, θέλουν βεβκίως ἐπιθυμήσει νὰ καταταχθῶσι μεταξὺ τῶν δοκίμων.

Τοῦτο δὲν εἶναι εὔκολον. Οὐδεμία γυνὴ γίνεται δεκτὴ ὡς δόκιμος ἐὰν δὲν ὑπερβκίνῃ τὰ εἴκοσι πέντε ἔτη ἡ προκαταρκτικὴ ἐκγύμνασις εἶναι αὐστηροτάτη, αἱ περισσότεραι δὲ κατ' ἀρχὰς εὑρίσκουσι τὴν ἐργασίαν λίαν ἐπίπονον καὶ εἶναι βέβκιον ὅτι μία γυνὴ πρέπει σφοδρὰν νὰ αἰσθάνεται κλίσιν, ὅπως ἀναλάβῃ ἔργον, ὅπερ διὰ τὰς ἐννοούσας τὸ ὕψιστον αὐτοῦ πνεῦμα κέκτηται βαθύτατον ἐνδιαφέρον.

Ἡ Δις Nightingale ἠσχολήθη εἰς τὸ Ἄσυλον τοῦτο μὲ ἰδιάζουσαν στοργὴν καὶ μεγίστη ἦτο ἡ χαρά της, ὁσάκις ἀνεδεικνύετο μία ἐκ τῶν νοσοκόμων της.

Γνωστοτάτη εἶναι ἡ Agnes Johes, ἡ μεταρρυθμίσασα τὴν νοσηλείαν ἐν τοῖς πτωχοκομείοις. Ἰδοὺ τί γράφει περὶ αὐτῆς: «Εἰς διάστημα τριῶν ἐτῶν ἐπεράτωσε τὸ ἔργον της, τὸ δυσχερέστατον,— καὶ πῶς κατώρθωσε τοῦτο ; Ἡ Agnes Johes εἶχεν ἐκγυμνασθῆ καὶ προπαρασκευασθῆ ἀρτίως· διαρκῶς δ' ἐξηκολούθει ἐκγυμναζομένη, ἐπειδὴ ἡ νοσηλεία δὲν εἶναι ἔργον ἀναπαυτικόν. Εἶναι τέχνη καὶ ὅπως καταστῇ τοιαύτη, ἀπαιτεῖται ἀφοσίωσις τόσον ἀποκλειστική, μελέτη ἐμβριθὴς ὅση διὰ τὴν ἐκμάθησιν τῆς ζωγραφικῆς ἢ τῆς γλυπτικῆς.

Ἐπιπολαιότης καὶ ἀνακρίβεια ἦσαν ἴσως τὰ κυριώτερα ἐλαττώματα τῶν περισσοτέρων γυναικῶν εἰς τὸν καιρὸν τῆς Φλωρεντίας Νιχτινκάλ, ἀμφότερα ἐλαττώματα ἀπεχθῆ εἰς τὴν ἐνεργητικήν της φύσιν καὶ διὰ τοῦτο ἔγραφε «Πῶς δύναταί τις νὰ ὑποτιμᾷ μεθοδικὰς συνηθείας ! ὡς ἐὰν εἶναι δυνατὸν νὰ γείνῃ τίποτε ἐπιτυχῶς ἄνευ αὐτῶν !»

Εἶναι ὑψηλὴ ἡ θέσις ἣν κατέκτησεν ἡ Φλωρεντία Nightingale διὰ τὰς ὁμοφύλους της. αἵτινες ἤδη ἀνὰ ἑκατοντάδας κατέχουσι τὸ ἔδαφος, ὅπερ δι' αὐτὰς ἐκυρίευσε καὶ ἐπὶ τῆς μαρτυρίας αὐτῶν ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἰδίας πεῖρας βασιζομένη λέγει :

«Εὐρωπαϊκὴ πεῖρα τετάρτου αἰῶνος μ' ἔπεισεν ὅτι αἱ εὐτυχέστεραι γυναῖκες, αἱ ἀγαπῶσαι περισσότερον τὸ ἐπάγγελμά των, αἱ εὐγνωμονοῦσαι περισσότερον διὰ τὸ δῶρον τῆς ὑπάρξεως, εἶναι κατὰ τὴν γνώμην μου αἱ ἀφιερωθεῖσαι εἰς τὴν νοσηλείαν.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) **Κ. Ρ.**

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Ὁ γόης συγγραφεὺς τῶν *Συγχρόνων Ζωγράφων* καὶ τῶν *Λίθων τῆς Βενετίας*, *Ρίσκιν*, ὁ λεπτὸς τῆς τέχνης κριτικός, ἐκεῖνος ὅστις πρῶτος ἠγάπησε καὶ μετέδωκε τὴν ἀγάπην του πρὸς τὰς προηγηθείσας τοῦ Ραφαὴλ σχολάς, ἀφίνει ἐνίοτε τὰς εἰδικὰς περὶ τέχνης μελέτας του, ἵνα παρακολουθήσῃ τὴν σύγχρονον κοινωνικὴν κίνησιν. Τὸ ἐπὶ τοῦ τάπητος σήμερον γυναικεῖον ζήτημα εὗρεν ἐν αὐτῷ τὸν μᾶλλον πρωτότυπον καὶ συμπαθῆ συνήγορόν του.

Ἐννοεῖ καλῶς ὑπὲρ πάντα ἄλλον ὅλην τὴν ἐπιρροήν, ἣν τὸ κάλλος ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ὅλην τὴν εὐεργετικὴν δύναμιν, ἣν ἡ ἀνθρωπότης χάνει, παραμελήσασα τὴν λατρείαν τοῦ καλοῦ. Τρέφει ἰδιαιτέραν προτίμησιν καὶ ἀγάπην διὰ τὴν ἀνθηρὰν νεότητα καὶ λυπεῖται, διότι βλέπει αὐτὴν ἀπόνως μαραινομένην, ἕνεκα τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν, αἵτινες κανονίζουν τὴν ὕπαρξίν της. Ἀποφθεγματικὴ πλέον καὶ παροιμιώδης κατέστη ἡ φράσις του. «Ἡ μεγίστη καὶ ὑστάτη μομφή, ἣν δύναταί τις νὰ ἀπευθύνῃ εἰς τὴν ἐποχήν μας εἶναι ὅ,τι καθιστᾷ τὴν νεότητα δυστυχῆ καὶ ἀνιῶσαν.» Ἐξεγείρεται μετ' ἀγανακτήσεως κατ' ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται εἰς τὴν γυναῖκα τὸ δικαίωμα νὰ ἔχῃ ἐλευθερίαν πνεύματος καὶ αἰσθημάτων. «Διδάξατέ τας, λέγει, ὅτι ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ τιμὴ εἶναι ἡ βάσις, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὀφείλουν νὰ θεμελιοῦν τὴν ζωήν των.» Ὁ καλλιτέχνης συγγραφεὺς ἐπανέφερεν εἰς τὸν συρμὸν ἀρχαίαν συμβολικὴν ἑορτήν, ἣν ὁ Tennyson εἶχεν ἀπαθανατίσει διὰ τοῦ ποιήματός του *The May Queen*, ἡ «βασίλισσα τοῦ Μαΐου.» Κατώρθωσεν, ὥστε ἡ ἑορτὴ αὕτη νὰ ἑορτάζεται εἰς τὸ ἀνώτερον ἰνστιτοῦτον τῶν θηλέων τοῦ Whiteland.

Αἱ μαθήτριαι ἐκλέγουν μεταξύ των τὴν καταλληλοτέραν διὰ βασίλισσαν τοῦ Μαΐου. Ἡ βασίλισσα περιβάλλεται ὡραίαν τῆς ἑορταζούσης ἀνοίξεως ἐνδυμασίαν καὶ λαμβάνει χρυσοῦν σταυρὸν παρὰ τοῦ μεγάλου συγγραφέως Ρίσκεν. Ὅλαι αἱ μαθήτριαι ἐνδεδυμέναι μὲ τὰς καινουργεῖς τῆς ἀνοίξεως ἐσθῆτάς των καὶ στεφανωμέναι μὲ ἄνθη περιέρχονται τοὺς ἀγρούς, ψάλλουσαι ᾄσματα ζωῆς καὶ χαρᾶς ἐν γένει. Ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς διέρχεται εἰς παίγνια τῆς ἀνοίξεως, τὴν ἐπισφραγίζει δὲ ἡ παρὰ τῆς βασιλίσσης τῆς ἡμέρας διανομὴ εἰς τὰς μαθητρίας τῶν ἔργων τοῦ Ruskin, ἐν οἷς ἐκθέτει τὰς ἰδεώδεις ἀρχάς του περὶ ἀποστολῆς τῆς γυναικός.

Ὁποία γλυκεῖα ἐντύπωσις, ὁποία γοητευτικὴ ἀνάμνησις συνοδεύει οὕτω τὰς ἰδέας καὶ ἀρχὰς τοῦ καλλιτέχνου, τὰς ὁποίας δι' ἀνθέων καὶ ᾀσμάτων ζητεῖ νὰ χαράξῃ εἰς τὰς νέας καρδίας καὶ αἵτινες μένουν ἀνεξάλειπτοι ὡς καὶ ἡ ὡρία ἑορτὴ τῆς ἀνοίξεως, τὴν ὁποίαν, νεανίδες ἔορταν μὲ ἄνθη καὶ ὕμνησαν μὲ ᾄσματα καὶ στίχους τοιούτου ἐμπνευσμένου ποιητοῦ.

(Ἀνταπόκρισις ἐξ Ἀγγλίας) **Λίζα Ὄλμαν**

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ

Τὰ δένδρα ποῦ πρασίνισαν κι' βγάζουνε λουλούδια
Κρυφομιλοῦνε 'στὸ βουνό, σιγά, μὲ τ' ἀγγελούδια,
Σὲ λάψι νυχτική.

Καὶ τὰ πουλιά κλειστήκανε σφιγμένα 'στὴ φωλιά τους
Καὶ δὲν ἀκούγεται μακριά ἡ βραδυνὴ λαλιά τους
Ἡ τόσο μυστική·

—

Ἀπὸ τὸ δάσος μοναχὰ ἀκούγεται μὲ χάρι
Φωνὴ μικρή, μονότονη φωνὴ χωρὶς καμάρι,
Λυπητερὴ φωνή.

Τὰ φύλλα ἀγκαλιάζονται μὲ φόβο μὲ τρεμούλα
Σὰν νὰ θυμοῦνται τὴν ἀγνὴ τὴν πρωϊνὴ δροσούλα
Ποῦ θὰ ξαναφαρῇ.

—

Στῆς νύχτας τὰ σκεπάσματα ὅλα σιωποῦν καὶ σβύνουν
Παύουν τὸν κρότο τὰ νερὰ καὶ στόνο δὲν ἀφίνουν,
Οὔτ' ἔχνος ταραχῆς.
Ἔτοι σὰν ἔρθῃ ὁ θάνατος ὅλα θὰ μᾶς ἀφήσουν,
Ὅλα θὰ σβύνουνε σιγά, μήπως κι' ἀνησυχήσουν
Τὸν ὕπνο τῆς ψυχῆς.

Σόνια Ἀπρίλη

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΥΠΟ ΤΗΝ ΥΨΗΛΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΛΓΑΣ

ΔΙΑΤΕΛΟΥΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ «ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ»

Ἡ μέχρι τοῦδε ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ «Ἐρυθροῦ Σταυροῦ», γνωστὴ ἐκ τῶν ἐτησίως δημοσιευομένων λογοδοσιῶν, μαρτυρεῖ, ὅτι ὁ Σύλλογος οὐ μόνον παρεσκευάσθη πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ κυρίου αὐτοῦ σκοποῦ, τῆς ἀρωγῆς πρὸς τοὺς ἐν πολέμῳ τραυματίας, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπελάθετο καὶ τῶν πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα ὑποχρεώσεων αὐτοῦ ἐν ὥρᾳ ἄλλων συμφορῶν, πλὴν τῶν ἐκ τοῦ πολέμου.

Ὁ ἑλληνικὸς «Ἐρυθρὸς Σταυρὸς» παρέσχε τὴν βοήθειαν αὐτοῦ ἐν ὥρᾳ δημοσίων συμφορῶν, ἐξεπλήρωσεν ἐν τῷ μέτρῳ τῶν πόρων αὐτοῦ τὰς διεθνεῖς αὐτοῦ ὑποχρεώσεις καὶ παρεσκευάσθη πρὸς τὰς ἀνάγκας ἐνδεχομένου πολέμου. Οὕτω δὲ εὑρέθη πάντοτε ἕτοιμος ἐφ' ὅσον ἐπέτρεπον τὰ μέσα αὐτοῦ καὶ ὁ πρὸς παρασκευὴν χρόνος. Ἀλλ' αἱ σημεριναὶ περιστάσεις, πολὺ τῶν προτέρων κρισιμώτεραι ἀπαιτοῦσι συντονωτέραν ἐνέργειαν καὶ μείζονας θυσίας.

Μὴ λησμονῶμεν, ὅτι καὶ ὁ ὑπὸ ἀκατασχέτου φλεγόμενος ἐνθουσιασμοῦ προσβλέπει ἐναγωνίως πρὸς τὴν ἔλλειψιν περιθάλψεως, καθ' ἣν στιγμὴν ἤθελε καταστῆ σωματικῶς ἀνίκανος πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ, εἰς ὃν προώρισται καὶ παραδίδει ἑαυτὸν φιλοτίμως. Εἶνε διπλῆ ἡ ἀφοσίωσις αὐτοῦ καὶ ἡ αὐταπάρνησις, ὅταν αἰσθάνηται, ὅτι ὄπισθεν αὐτοῦ, ἀγωνιζομένου, ὑπάρχει ἑτοίμη ἡ φιλάνθρωπος ἀντίληψις καὶ ἀνακούφισις τῶν παθημάτων του.

Διὰ τοῦτο τὸ διοικητικὸν Συμβούλιον ἀποτείνεται σήμερον πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ φιλανθρώπους καὶ φιλοπάτριδας συμπολίτας, διὰ τῆς γενναίας ἀρωγῆς τῶν ὁποίων κατέστη τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐφικτὸν μέχρι σήμερον καὶ χρήσιμον καὶ ζητεῖ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ αὖθις ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι θέλει τύχει αὐτῆς καὶ πάλιν μετ' ἴσης προθυμίας καὶ γενναιότητος, διότι ἡ φιλοπατρία καὶ τὸ ἐλευθέριον φρόνημα, τὸ χαρακτηρίζον τὰς ἀληθῶς πεπολιτισμένας κοινωνίας, ἔχει τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ ἀντλῇ ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ εὐχερῶς τὰ χρήματα καὶ νὰ παρέχῃ τὰ νεῦρα τῶν μεγάλων τῆς φιλανθρωπίας ἔργων, οἷα εἶνε καὶ ἐμπράκτως κατεδείχθησαν ἀείποτε τὰ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου ἱδρύματος κατὰ καιροὺς ἐπιτελεσθέντα.

Τίς ἀγνοεῖ οἵας θέλει προσφέρει ὑπηρεσίας ὁ ἑλληνικὸς «Ἐρυθρὸς Σταυρὸς» εἰς τοὺς ὑπηρετοῦντας τὸν Ἐθνικὸν Ἀγῶνα διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν;

Ἀφ' ἑτέρου οὐδείς, πιστεύομεν, ἀρνεῖται σήμερον ὅτι ὁ θεσμὸς τοῦ «Ἐρυθροῦ Σταυροῦ» ἐκπροσωπῶν ὑψηλὰς ἀρχὰς διεθνοῦς δικαίου καὶ φιλανθρωπίας καὶ ὢν εὐγενὲς ἵδρυμα τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, εἶνε ἄξιος πάσης ἀρωγῆς.

ΣΗΜ. Ὁ Σύλλογος δέχεται συνδρομὰς εἰς χρήματα καὶ εἰς εἴδη κατὰ τὰς ἑξῆς διευθύνσεις:

Κύριον ΜΑΡΚΟΝ ΡΕΝΙΕΡΗΝ, Πρόεδρον «Ἐρυθροῦ Σταυροῦ», εἰς Ἀθήνας, ὁδὸς Πειραιῶς, 4.

Κύριον ΜΙΧΑΗΛ ΜΕΛΑΝ, Ταμίαν «Ἐρυθροῦ Σταυροῦ» εἰς Ἀθήνας, ὁδὸς Πανεπιστημίου, 9.

ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΤΩΝ ΚΑΝΑΡΙΝΙΩΝ

Ἡ *πτερορρύησις* εἶναι σοβαρὰ ἀσθένεια, ἀρχίζουσα ἀπὸ τῆς πέμπτης ἢ ἕκτης ἑβδομάδος μετὰ τὸν τοκετὸν αὐτῶν καὶ διαρκοῦσα ἐπὶ δύο μῆνας.

Τὰ ἰδιαίτερα σημεῖα τῆς νόσου ταύτης εἶναι ἡ ἀθυμία. Τὸ πτηνὸν φουσκώνει, καὶ θέτει τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν πτερῶν· τὸ πτίλωμά του πίπτει, εἶναι ἡ πρώτη πτερορρύησις. Κατὰ τὴν δευτέραν, τὰ χονδρὰ πτερὰ τῶν πτερύγων καὶ τῆς οὐρᾶς πίπτουσι· ἡ ἀσθενικὴ αὕτη κατάστασις, ἀφαιρεῖ τὴν ὄρεξιν, καὶ τὰ στερεῖ τὴν θερμότητα, ἣν δίδει τὸ φυσικὸν ἔνδυμα δι' οὗ ἡ φύσις τὰ ἐπροίκισε.

Φάρμακον, κατὰ τῆς νόσου ταύτης εἶναι ἡ θερμότης ἣν ἐπιτυγχάνομεν δίδουσαι εἰς αὐτὰ ξηρὸν παξιμάδι, ἢ τηγανή τας. Δι' ἑξαπτιστῆρος χύνωμεν κρασὶ λευκὸν ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος. Κατόπιν τὰ σπογγίζωμεν καλῶς μὲ λεπτὸν καὶ ὀλίγον θερμὸν πανίον καὶ ἀφίνομεν συνάμα νὰ στεγνώσουν ἐντελῶς ἢ ἔμπροσθεν τοῦ ἡλίου ἢ τοῦ πυρός. Ἐὰν τὸ ἀσθενὲς πτηνὸν ἦναι βαρύτερον προσβεβλημένον, τῷ δίδωμεν νὰ καταπίῃ καθ' ἑκάστην τρίτην ἡμέραν ὀλίγα σταγόνας οἴνου ζαχαρωμένου, θέτομεν εἰς τὸ ὕδωρ ὀλίγα ξύλα γλυκορρίζης, τῷ δίδομεν λευκὰ καὶ κίτρινα αὐγῶν νὰ τρώγῃ, ὡς καὶ μαρούλια, καννάβοῦρι κοπανισμένον καὶ ἄλλους σπόρους διὰ τροφήν.

Τὸ ἐξάνθημα (σπυρὶ) ἰδιάζουσα ἀσθένεια τῶν καναρινίων εἶναι εἶδος ἐξογκώματος φυομένου εἰς τὸ ἄνωθεν μέρος τῆς οὐρᾶς καὶ ἐπιφέρον τὸν θάνατον τοῦ πτηνοῦ, ἐὰν δὲν προλάβωμεν νὰ τὸ θεραπεύσωμεν.

Ἡ θλῖψις διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ φωτός, ἡ καθαρτικὴ τροφὴ καὶ καθαρὰ εἶναι αἱ κυριώτεραι αἰτίαι τοῦ νοσήματος τούτου.

Ἐὰν τὸ πτηνὸν δὲν ψάλλῃ πλέον καὶ εἶναι πολὺ ἀσθενές, τὸ λαμβάνομεν εἰς χεῖρας, κόπτωμεν διὰ ψαλιδίου τὸ ἥμισυ τοῦ ἐξανθήματος ἀφαιροῦμεν διὰ τῶν δακτύλων ὅλον τὸ πῦον καὶ ἀλείφομεν τὴν πληγὴν ἢ μὲ νωπὸν βούτυρον ἢ μὲ ὀλίγον ἐλαιόλαδον.

Ἡ ψώρα ἥτις ἔχει τὴν ἕδραν της ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ πέριξ τῶν ὀφθαλμῶν. Τὴν μεταχειριζόμεθα καὶ τὴν περιποιούμεθα ὡς καὶ τὸ ἐξάνθημα, ἀλλ' ἀντὶ ἐλαίου ἢ βουτύρου θέτομεν ἀμυγδαλόλαδον.

Ἡ κόρυζα σχηματιζομένη ἐπὶ τοῦ ράμφους καὶ ἔχουσα αἰτίαν τὴν φλόγωσιν τῶν ἐντοσθίων.

Δρασιστικὴ τροφή, σπόροι μαρουλίων, καὶ μία δραξ πεπονοσπόρων ἐν τῷ ὕδατι αὐτῶν ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας· ἰδοὺ τὰ φάρμακα· ἔπειτα ὅταν εἶναι καλλίτερα, τότε θέτομεν ὀλίγον κάνδιο εἰς τὸ ὕδωρ ἐπὶ 5 ἢ ἓξ ἡμέρας.

Τὸ Ἄσθμα. Ἀσθένεια συνηθεστάτη παρ' αὐτοῖς καὶ ἥτις γίνεται γνωστὴ ἐξ ἰδιαιτέρας φωνῆς ἐκ τοῦ στομάχου ἐξερχομένης ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. Τὸ καλλίτερον φάρμακον κατ' αὐτοῦ εἶναι σπόροι κυνογλώσσου καὶ σκληρὸν παξιμάδι βρεγμένον μὲ κρασὶ λευκόν.

Πτηνόφιλος

ΠΟΙΚΙΛΑ

Βραβεῖον Μαρίας Δεραίμ. Ἡ ἕνωσις τῶν ζωγράφων καὶ γλυπτριῶν γυναικῶν, ἡ ἐπισήμως ἀναγνωρισθεῖσα κατὰ τὸ 1893, ἐπεκτείνει ὁσημέραι τὸν κύκλον τῆς δράσεώς της. Ἤδη εἰς τὸ ὁρισθὲν ἀριστεῖον εἰς τιμὴν τῆς ἱδρυτρίας αὐτῆς κ. Leon Bertaux προστίθεται τὸ ἀριστεῖον Μαρίας Δεραίμ. Τὸ δὲ Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου *Μαρία Δεραίμ* προέβη ἤδη εἰς ἀγορὰν οἰκήματος, ἐν ᾧ θὰ γίνωνται μαθήματα καὶ διαλέξεις καὶ θὰ συνέρχωνται συνέδρια.

Τὸ γυναικεῖον ζήτημα εἰς τὸ Collège *τῆς Γαλλίας.* Ἡ διδασκαλία καὶ ἡ μελέτη τοῦ γυναικείου ζητήματος εἰσήχθη ἤδη ὡς ἐπίσημον μάθημα καὶ εἰς τὸ Collège τῆς Γαλλίας. Ὁ καθηγητὴς Ἰάκωβος Φλὰχ ἀνέλαβεν ἤδη τὴν ἀνάπτυξιν ἱστορικῶς τοῦ ζητήματος *τῆς θέσεως τῶν γυναικῶν ἐν Γαλλίᾳ, κατὰ τὰ νομικὰ καὶ φιλολογικὰ συγγράμματα.* Κατὰ τὰς ἱστορικὰς δὲ ταύτας ἐρεύνας ἀποδεικνύεται, ὅτι αἱ γυναῖκες τῶν χρόνων ἐκείνων εἶχον δικαιώματα ἐν τῇ πολιτείᾳ, τὰ ὁποῖα θὰ ἐφαίνοντο περισσότερον ἢ ὑπερβολικά. Οὕτω αἱ γυναῖκες τῶν Κελτῶν ἠρωτῶντο πάντοτε ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ ληφθῇ ἀπόφασίς τις περὶ πολέμου ἢ περὶ εἰρήνης. Καὶ αἱ ἱέρεια ἐπισης κατεῖχον τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν.

Αἱ γυναῖκες ὑπάλληλοι ἐν τῇ πόλει τοῦ Λονδίνου. Τὸ ἐμπόριον καὶ ἰδία ἡ λογιστικὴ ἐργασία τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου περιέρχεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν εἰς τὰς γυναικείας χεῖρας. Εἶναι κατὰ τὴν γνώμην τῶν τραπεζιτῶν καὶ τῶν ἐμπόρων οἱ καλλίτεροι καὶ ἐργατικώτεροι τῶν ὑπαλλήλων των. Ἡ ἐργασία των περιορίζεται μέχρι σήμερον ἐντὸς τῶν γραφείων. Εὑρίσκονται εἰς ἀνταπόκρισιν ἐμπορικὴν μετὰ τῶν μεγάλων οἴκων τῆς Βιέννης, τῆς Πετρουπόλεως καὶ τῆς Καλκούτας. Καὶ αἱ ἀσφαλιστικαὶ ἑταιρίαι ἔχουσιν ἤδη πληθὺν ὅλην ὑπαλλήλων γυναικῶν. Ἡ Τράπεζα τοῦ Λονδίνου καταλέγει μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ της πολλὰς γυναῖκας, προϊσταμένη δὲ τοῦ γυναικείου προσωπικοῦ εἶναι ἡ Mistress Hoggarth, ἥτις ὁλονὲν ἀντικαθιστᾷ τὸ προσωπικὸν τῶν ἀρρένων διὰ τῶν θηλέων.

Ἡ γυναικεία ψῆφος ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἡ πρότασις περὶ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς εἰσήχθη καὶ πάλιν πρὸς συζήτησιν εἰς τὸ Ἀγγλικὸν κοινοβούλιον. Κατεπολεμήθη ἐν τούτοις μετὰ μεγάλης ἐπιμονῆς καὶ δυνάμεως παρὰ τοῦ φιλελευθέρου βουλευτοῦ καὶ ῥήτορος κ. Ἑρρίκου Labouchère, ὅστις φοβεῖται μήπως αἱ γυναῖκες, εἰσαγόμεναι εἰς τὴν Βουλὴν ἐνισχύσωσι τὸ συντηρητικὸν κόμμα, καὶ ὡς φύσει συντηρητικαί, καὶ ὡς ὑποστηριχθεῖσαι μεγάλως μέχρι σήμερον παρὰ τῶν συντηρητικῶν.

Ὑπὲρ τῶν παρηλίκων κυριῶν. Μεταξὺ τῶν εὐεργετικωτέρων φιλανθρωπικῶν ἔργων, δι' ὧν θὰ ἑορτασθῇ προσεχῶς τὸ ἰωβιλαῖον τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας, συγκαταριθμεῖται καὶ ἡ σύστασις ἀσύλων διὰ τὰς ἀπόρους γηραιὰς κυρίας. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἔχει ἐπαισθητῶς αὐξήσει ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἰδίᾳ διὰ τὸ ἔργον τῆς παιδαγωγοῦ καὶ διδασκάλου προτιμῶνται αἱ νέαι, ἐν ᾧ αἱ εἰς τὰς θέσεις ταύτας θυσιάσασαι τὰ καλλίτερα τῆς νεότητός των ἔτη στεροῦνται τῶν πάντων.

Ὑφαντικὴ σχολὴ γυναικῶν. Τὸ ἐν Λονδίνῳ νεοϊδρυθὲν σχολεῖον τῆς διὰ τῆς χειρὸς ὑφαντικῆς προοδεύει καταπληκτικῶς. Τὸ ἔργον δὲν εἶναι κοπιαστικόν, παρετηρήθη δὲ ὅτι τὰ λινὰ καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ διὰ τῆς χειρὸς κατασκευαζόμενα ὑφάσματα εἶναι ὡραιότερα καὶ στερεώτερα τῶν διὰ τῶν μηχανῶν κατασκευαζομένων. Αἱ εὐγενεῖς τάξεις τῶν ἐν Λονδίνῳ κυριῶν προτιμῶσι τὰ ὑφάσματα ταῦτα, λέγεται δὲ ὅτι νέα σχολὴ τοιαύτη ἱδρύεται κατ' αὐτὰς καὶ εἰς Folkstone.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Λ. Χ. Σουλινᾶ. Χρήματα ἐλήφθησαν, ἀπείρους εὐχαριστίας. στείλατε παρακαλοῦμεν ἀκριβῆ κατάλογον ὅσων ἐπλήρωσαν. — Καν Α.Δ. Κέρκυραν. Συνδρομή σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.—Καν Μ. Β. Νέαν Υόρκην. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, εὐχαριστῶ πολὺ δι' εὐγενεῖς σας φροντίδας. Ἄρθρον σας ἐδημοσιεύθη, εἰκόνα θὰ σᾶς στείλω πολὺ εὐχαρίστως λίαν προσεχῶς. Καν Α.Φ. Πειραιᾶ. Συνδρομή σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.— Καν Μ.Μ. Τρίπολιν. Συνδρομὴ ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν.— Α. Π. Κων)πολιν. Μυρίας συγγνώμας δι' ἀκούσιον μακράν μου σιωπήν, σήμερον γράφει ἀδελφή μου· δὲν σὲ λησμονοῦμεν.—Καν Ρ. Δ.Ρ. Κύμην. Συνδρομὴ ἐλήφθη, συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. εὐχαριστοῦμεν.—Καν Π. Τ. Ζ. Ὀλτένιτσαν Ἐλήφθησαν, ἀπείρους εὐχαριστίας, γράφομεν.—Καν Σ.Δ. Βεράτιον. Συνδρομαὶ ἀμφοτέρων ἐλήφθησαν· πολλὰς εὐχαριστίας. —Καν Μ. Π. Ρ. φρ. χρ. 53, 20 ἐλήφθησαν, σᾶς εὐγνωμονοῦμεν, συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Καν Σ. Νέαν Μιζέλαν. Τελευταία καὶ προηγουμένη σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν, φύλλον στέλλεται τακτικῶς· γράψατε ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ σᾶς σταλῶσι καὶ τὸ 6' καὶ ς' τεῦχος τῆς Ἱστορίας τῆς Γυναικὸς καθυστερούμενα ἐστάλη Καν Ε Σ. Βάρναν. Χρήματα δὲν ἐ-

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΑΔΗΣ

— Ἀδύνατον, εἶπεν, ἀδύνατον, οἱ διαυγεῖς οὗτοι ὀφθαλμοὶ νὰ μὲ ἀπατῶσι τόσον, νὰ δυνηθῶσι νὰ κρύψωσι τόσον καλὰ τὸ μυστικόν σας. Πῶς οὐδὲν ἐννόησα, πῶς οὐδὲν ὑπωπτεύθην;

— Ὅλοι τὸ ἀγνοοῦσιν, ἐπανέλαβον μετὰ σπουδῆς, μόνον δὲ εἰς τὴν τιμήν ὑμῶν, Ροβέρτε, ἐμπιστεύομαι τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην.

— Ὥστε, ἀπήντησε, τὰ πάντα ἐτελείωσαν.

Ὑγίαινε, γλυκύ μου ὄνειρον· ἔκαμε μερικὰ βήματα πρὸς τὴν θύραν ἀκολούθως ἐπανελθὼν αἴφνης:

— Θὰ ἀναχωρήσω, εἶπε, δὲν ἔχετε οὐδὲν νὰ φοβηθῆτε ἐκ μέρους μου.

— Διατί ν' ἀπέλθητε; Τί θὰ ὑπάγητε νὰ ζητήσητε μακρὰν ἡμῶν; Δὲν ἔχετε ἐδῶ οἰκογένειαν, δὲν ἔχετε γλυκεῖαν καὶ λατρευτὴν σύζυγον, τὴν καλλιτέραν καὶ τελειοτέραν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ὠνειροπωλήσατε; καὶ ἀδελφὴν εἰλικρινῆ· προσέθηκα, τείνασα αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἀδελφὴν πιστήν, Ροβέρτε, πιστεύσατέ το. Ἄφετε νὰ σᾶς ἀγαπῶσι, μείνατε.

— Διὰ νὰ γείνω μάρτυς τῆς εὐτυχίας σας· δὲν ἔχει οὕτω; Καὶ ἐξῆλθε.

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἐπανῆλθε τὴν ἐπαύριον· εἰς λακωνικώτατον ἐπισκεπτήριον, ὅπου περὶ τῆς Λουΐζης πολὺ ψυχρῶς ἔκαμε λόγον, ἔγραφεν, ὅτι ἠσθένει. Ὁ θεῖός μου, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ τῆς οἰκογενείας, μετέβη νὰ τὸν ἴδῃ· τὸν εὗρον ἐκτὸς τῆς κλίνης μὲ ὀλίγον πυρετόν. Ἡ προσποιητὴ ἢ πραγματικὴ αὕτη ἀτονία παρετείνετο. Ὁ θεῖός μου τὸν ἐπεσκέπτετο καθ' ἑκάστην, ἀλλ' ὁ Ροβέρτος μόλις ἐζήτει πληροφορίας περὶ ἡμῶν, καὶ οὐδόλως ὡμίλει περὶ τῆς ἐν μέσῳ ἡμῶν ἐπανόδου του. Ἡ Λουΐζα παρευθὺς ἤρξατο ἀνησυχοῦσα. Ὁ θεῖός μου ἐπίσης ἐφαίνετο περίφροντις καὶ ἐγὼ ἔτρεμον μήπως εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς πρωϊνὰς ἐπισκέψεις του τῷ ζητήσῃ εἰλικρινῶς μίαν ἐξήγησιν. Τί ἐπόθει ὁ Ροβέρτος; νὰ δώσῃ ἀναμφιβόλως νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἀπομακρύνεται ἡμῶν;

Ἡ ἰδέα αὕτη ἡ μόνη πιθανὴ μὲ κατεβασάνιζεν καὶ εἰς τοιαύτην ἀγωνίαν ἀπεφάσισα νὰ τῷ γράψω. Ἰσχυρὰ ἐκ τῶν ἀποφάσεων καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς μου παρέβην ἄνευ διστάγμοῦ τὰ ὅρια τῆς ἐθιμοτυπίας.

«Ἐπανέλθετε, τῷ ἔγραφον, ἡ Λουΐζα σᾶς ἀγαπᾷ καὶ ἀποθνήσκει ἐκ τῆς ἀπουσίας σας· ἀφήσατε νὰ αὐξηθῇ καὶ νὰ ριζώσῃ ἐν αὐτῇ ἀμερίμνως ἓν αἴσθημα εὐγενές. Ἤδη δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἀπέλθητε ἀφαιρῶν τὴν εἰρήνην τῆς νέας ψυχῆς της». Καὶ ἐξηκολούθουν τοιουτοτρόπως γράφουσα ἀσυναρτήτως ὅτι μὲ ἐνέπνεεν ἡ πρὸς τὴν Λουΐζαν μεγάλη τρυφερότης μου.

Τὴν νέαν ταύτην φλόγα τὸν νέον καὶ ἄγνωστον τοῦτον ζῆλον τὸν ὁποῖον ἠσθανόμην νὰ κυκλοφορῇ εἰς τὰς φλέβας ἀφ' ὅτου ἠγαπώμην, τὸν ἀφῆκα νὰ ὑπερεχειλίσῃ δι' αὐτὴν τὴν Λουΐζαν.

— Τί ἀναμένετε ἀπὸ τὸ μέλλον, προσέθετον, τί θὰ ὑπάγητε νὰ ζητήσητε ἀπὸ τὸν κόσμον; Ἡ εὐτυχία εἶναι ἐδῶ· σᾶς μειδιᾷ, σᾶς

λήφθησαν, ποῦ θὰ εὕρωμεν τὸν κ. Κ. Α. Α. ἐπλήρωσε. Συνδρομάς του ἀπ'εὐθείας εἰς τὸ γραφεῖόν μας.—ΚανΕ.Λ 'Αργοστόλιον. Συνδρομή σας ἐλήφθη ἐξ 'Αστακοῦ. — Καν Ε. Κ. Μ Λαμίαν συνδρομὴ ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν —Καν Ι. Δ. Ε. 25 τοκομερίδια ἐλήφθησαν, ἀπείρους θερμὰς εὐχαριστίας, γράφομεν.—Καν Μ. Κ. Βραΐλαν 40 φρ. ἐλήφθησαν, πολλὰς εὐχαριστίας.—Καν Α.Α Βάρναν. Συνδρομαί σας δύο ἐτῶν ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.— Καν Π. Χ. Tripolis Barbaria 'Ελήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Καν Α Α. Π. Πάτρας. Συνδρομή σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν δι'ὡραίαν σας ἐπιστολήν.—Καν Τ.Χ.Ν. Κάρυστον. 'Ελήφθησαν,πολλὰς εὐχαριστίας.— Καν Κ. Δ. Δραχμάνιον. Χρήματα ἐλήφθησαν, νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη, εὐχαριστοῦμεν.—Καν Α. Σπ. Κ. Ληξούριον. 'Ελήφθησαν,εὐχαριστοῦμεν.—Καν Α. Ζ. Πόρον· συνδρομή σας ἐλήφθη, συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Καν Μ. Λ. Ε. Καβάλαν· συνδρομὴ ἐλήφθη,εὐχαριστοῦμεν.—Καν Ε. Κ. Μ. Κεφαλληνίαν· χρήματα ἐλήφθησαν, νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη εἰς 'Ιστορίαν Γυναικὸς,εὐχαριστοῦμεν.

ΥΔΩΡ ΒΑΛΣΑΜΙΚΟΝ

Ὕδωρ ὀνομαστὸν διὰ τὴν θεραπείαν τῶν μωλώπων, καὶ τῶν πληγῶν, ὅπερ πᾶσα οἰκοδέσποινα ὀφείλει νὰ ἔχῃ·

'Ιδοὺ αἱ ἀναλογίαι·

Ἄψινθος..... 500 γραμ.
'Αρτεμισία, ἢ παρθενὶς 100 »
'Αριστολοχία μακρά.... 50 »

Ταῦτα καλῶς λειοτριμμένα θέτουν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐντὸς 5 λιτρῶν οἰνοπνεύματος καὶ μιᾶς λίτρας ὕδατος. 'Αποσταλάζουν κατόπιν.

ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ
ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

'Από 23 Μαρτίου μέχρι 29 τοῦ αὐτοῦ.

'Η κ. Μαρία Νοταρᾶ ἐξ εἰσφορῶν Αἰγίου δρ. 1120. 'Η κ. Φανὴ Ζαλοκώστα ἐξ ἐράνων τῆς κ. Χαρικλείας Βαλτατζῆ δρ. 770. 'Ο κ. Richardson διὰ τῆς κ. Μ. Δραγούμη δρ 400. 'Ανώνυμος διὰ τῆς αὐτῆς δρ. 200. 'Η δεσποινὶς 'Ελένη 'Ιωάννου διδασκάλισσα Σεπολίων ἐκ λαχείου δρ. 34. 'Ο μικρὸς 'Ιωάννης Σεργιάδης ἐκ Λιβερπούλ 32,25 Εἰσφοραὶ ἐκ Κ)πόλεως ἀνωνύμως δρ 1371.15. Τὸ ἐν Τουρίνῳ φιλελληνικὸν κομητάτον δρ. 200 διὰ τῆς κ. Μαρίας Ρικάκη. 'Η ἐξ 'Οδησσοῦ κ. 'Ιφιγένεια Παρώδη φρ. χρ. 260. 'Η κ. Γρυπάρη διὰ τοῦ ἐν Κιέβῳ προξένου τῆς 'Ελλ. κ. Γρυπάρη δρ. 1266, καταβληθείσας ὡς ἀκολούθως :

'Αρχ Μ. Βαγιανέλη δρ. 448. Π Π. Γρυπάρης δρ. 200. Λ. Κονδύλης δρ. 100,80 Β. Δούκας δρ 100.80 Θ. Κοκινάκης δρ. 67.20 Α. Χάλαρης δρ. 44.80 'Αδελφοὶ Ξανθόπουλοι δρ. 44.80. Περσεφόνη Σαναλύφκη 44 80. Μ. Ζάρκος 13.45. Γ. Κοκκινάκης δρ. 44.80. Χρ. Κύπρος δρ. 13. 45 Χρ. Σαμαρᾶς 22 40. Γ. Δούνιας 8 95 Κ. Παχιόπουλος 4.50 Λ. Δημητρακόπουλος 22.40. De Nazolini 13.45. 'Ανώνυμος 22.40. 'Ανώνυμος 13.45. Στ.Χρισοδούλου 35.85.

Αἱ τῆς Στενημάχου 'Ελληνίδος φρ. χρ. 800. Εἰσφοραὶ εἰς εἴδη : 'Ο κ. Παῦλος Ζκλακώστας 230 δέμ. ἀντισηπτικοῦ βάμβακος. 'Η κ. Μίνα Κρίνου 100 δεμ. ἀντ. βάμβακος. 'Η κ. Μ Γρυπάρη 12 τραπέζας κλίνης. 'Ο κ. Augé φαρμακοποιὸς διὰ τοῦ κ. Κρίνου 264 ἐπιδέσμους. 'Η κ. Πετροκοκίνου 24 φανοὺς νοσοκομείου. 'Η κ. Σ. Ψύχα λουτῆρα καὶ θερμοσίφωνα ἀξίας 375 δρ 'Η δις 'Ελένη Ψύχα 1 λουτῆρα. 'Η κ. 'Ισαβέλλα 'Αλ Σκουζέ. Γάζας ὑδροφίλους καὶ ἰοδοφορμιούχους ἀξίας 1000 δρ.

Δύω κιβώτια ἐνδυμάτων καὶ ὑφασμάτων ἐκ Λονδίνου πρὸς τὴν κ. Πηγὴν Παππᾶ. 1 κιβώτιον ὑφασμάτων ἐκ Μαγχεστρίας πρὸς τὴν κ. 'Ισαβέλλαν Βακᾶ. 28 σάκκοι τροφίμων καὶ 4 δέματα ἐξ 'Αλεξανδρείας πρὸς τὴν κ. 'Ελένην Πολιτάκη. 51 σάκκοι τροφίμων καὶ ἐνδυμάτων παρὰ τῶν κυριῶν τοῦ Καΐρου. 'Ανωνύμως διὰ τοῦ κ. Μοσχοβάκη ἓν δέμα. 'Η κ. 'Ακριβοῦ 18 σινδόνας. 24 μαξυλαροθήκας, 3 τόπια λευκὸ πανί. 'Η κ. Μαρίνου 36 μαξυλαροθήκας 'Ανώνυμος ἐκ Μασσαλίας διὰ τῆς κ. Δεσποίνης Βλαστοῦ 2 κιβώτια ἀσπρορρούχων καὶ ἐνδυμάτων.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομάς των νὰ σπεύσουν *ἐπὶ τέλους* νὰ ἀποστείλουν αὐτάς. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. ἀνταποκριτρίας ὡς καὶ πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτάς μας νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἴσπραξιν καὶ ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων,διότι ἡ ἀταξία αὐτὴ τῶν εἰσπράξεων καταντᾷ ἀνυπόφορος.

τείνει τὴν χεῖρα, εὐτυχία τοιαύτη, ὁποίαν ὁ πατήρ σας ὠνειροπόλησε διὰ σᾶς, ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἤλθετε νὰ ζητήσητε, καὶ πολὺ ὡραιοτέρα πολὺ καλλιτέρα ἀφ' ὅσον τὴν ἐφαντάσθητε· καὶ ὑμεῖς τὴν περιφρονεῖτε διὰ πλάσμα φαντασίας· διότι δὲν εἶμαι τοιαύτη, ὁποίαν μὲ νομίζετε· ἀγαπᾶτε ἐν ἐμοὶ ψυχὴν ἀνίκανον πρὸς ἔρωτα· τί θὰ κάμητε λοιπὸν τώρα ; Θὰ ριφθῆτε πιθανὸν εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ κόσμου ! ὦ Ροβέρτε, δὲν θὰ ἤσθε εὐτυχὴς καὶ θὰ φονεύσητε ἀγνὸν παιδίον Πῶς, δὲν ἐσκέφθητε, ἄφρον, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σᾶς βλέπῃ καθ' ἑκάστην χωρὶς νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ ;

Ἔγραψα πολλὰς τοιαύτας ἐπιστολάς, αἵτινες ἔμειναν ἄνευ ἀπαντήσεως καὶ ὤφειλον ἐναντίον τῆς θελήσεώς μου νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς οἰκίας διὰ νὰ δοθῶσιν εἰς τὰς διευθύνσεις των. Δὲν συνείθισα νὰ ἐξέρχωμαι μόνη καὶ ἡ Λουΐζα οὐδέποτε μὲ ἐγκατέλειπεν ἐκτὸς τούτου καὶ ὁ καιρὸς ἐπεῖγε. Τοῦτο δὲν ἐγένετο ἄνευ δυσαρεσκείας καὶ ἄνευ φόβου· ἐν τούτοις ὑπείκουσα εἰς τὴν ἀνάγκην ἐνεπιστεύθην εἰς τοὺς ὑπηρέτας τὸ διάβημα τοῦτο. Ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ παρετήρησαν τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ροβέρτου καὶ ἡ σύμπτωσις τῶν μυστηριωδῶν ἐπιστολῶν μου κατὰ τὴν ἀπουσίαν ταύτην ἠδύνατο νὰ δώσῃ χώραν εἰς κακοβούλους ὑπονοίας. Ὕφος εὐφυοῦς αὐθαδείας τὸ ὁποῖον παρετήρησα αἴφνης, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ἰουστίνη ἐλάμβανε τὸ τελευταῖον ἐπισκεπτήριόν μου, μὲ ἔπεισεν ὅτι δὲν ἤμην ἀδίκως ἀνήσυχος. 'Εν τούτοις δὲν μετεμελήθην καὶ ἡ ὀρθότης τῶν σκέψεών μου ἐβεβαίου τοῦτο. Ὅ,τι περισσότερον μὲ ἐβασάνιζεν ἦτο ἡ παράδοξος σιωπὴ τοῦ Ροβέρτου καὶ ἡ αὐξάνουσα θλῖψις τῆς Λουΐζης. Τὸν περιέμενε πάντοτε· ὁ ἐλάχιστος θόρυβος τὴν ἐτρόμαζεν· ὁσάκις ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίγετο, ζωηρὸν ἐρύθημα ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της· ἠγνόουν τί νὰ εἴπω, τί νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις της, εἰς τὸ ἀνήσυχον βλέμμα της, τὸ θλιβερῶς προσηλωμένον ἐπ' ἐμοῦ ὡσὰν νὰ ἐφαντάζετο τὸ πτωχὸν παιδίον, ὅτι μόνη ἐγὼ ἐγνώριζον τὸ μυστικὸν, τὸ ὁποῖον τόσον τὴν ἐλύπει.

'Ο θεῖός μου ἀπέβαινεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἔμφροντις· ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας δὲν μετέβη παρὰ τῷ Ροβέρτῳ καὶ ἀπέφευγε μάλιστα νὰ προφέρῃ καὶ τὸ ὄνομά του. 'Η θέσις μας ἦτο ἀνυπόφορος καὶ ἠσθανόμην ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραταθῇ. Τί νὰ πράξω ; Ἤμην ἀποτεθαρρημένη. Ἐθεώρουν ἐμαυτὴν ἀδύνατον, ἀσθενῆ νὰ σώσω τὴν Λουΐζαν· ἀλλὰ δὲν μὲ ἤρχετο καὶ ἡ σκέψις νὰ ἀνυψώσω τὴν εὐτυχίαν μου ἐπὶ τῶν λειψάνων τῆς ἰδικῆς της. Ἠσθανόμην καταρρέον τὸ οἰκοδόμημα τῆς εἰλικρινοῦς χαρᾶς μου, καὶ μὴ δυναμένη ν' ἀποκρούσω τὸν κίνδυνον, ἐθαπτόμην ἀποφασιστικῶς ὑπὸ τὰ ἐρείπια.

'Εσπέραν τινὰ εἴμεθα καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν αἴθουσαν. 'Η Λουΐζα ἀνήσυχος καὶ ὑποφέρουσα,ἦτο ἐρριμμένη ἐπί τινος σκίμποδος καὶ ἐκράτει τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους· ἴσως ἤθελε νὰ συντομεύσῃ διὰ τοῦ ὕπνου τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου· ἴσως προσποιουμένη τὴν ὑπνώττουσαν ἤλπιζε νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συνήθη ζωήν. 'Ο θεῖός μου ἀνεγίνωσκεν, ἐγὼ δὲ ἐκέντων σκεπτομένη. Βαθεῖα σιγὴ ἐβασίλευεν ἐν μέσῳ ἡμῶν, ὅτι περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὁ Ροβέρτος εἰσῆλθε. Δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατήσω κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ ἡ Λουΐζα ἠγέρθη, κατεχομένη ἀπὸ τόσον ζωηρὰν συγκίνησιν, ἥτις μοὶ προυξένησε τρόμον. 'Αδυνατῶ νὰ παραστήσω τὴν ἔκφρασιν τῆς χαρᾶς, ἥτις ἐφώτισε τὴν γλυκεῖαν μορφήν της.

('Ακολουθεῖ).